

Missä on sinun turvapaikkasi?

"Sinä olet minun suojani ja kilpeni, minä panen toivoni sinun sanaasi." (Ps. 119:114)

Kuluva kesä on jälleen tuonut tullessaan rippileirit - nuo viikon mittaiset pysähdykset, joihin mahtuu enemmän elämää, kuin usein osaamme sanoiksi pukea. Tänäkin kesänä sain olla mukana jakamassa nuorten kanssa aikaa, kokemuksia, hiljentymistä ja naurua. Saunan lauteilla, iltauinnilla, hartaudessa tai pienryhmän keskusteluissa nousee esiin monenlaisia tuntemuksia: iloa, toivoa, kysymyksiä, ja epävarmuuttakin.

Tämän päivän nuori etsii paikkaansa maailmassa, joka muuttuu nopeammin kuin koskaan. He kantavat harteillaan asioita, joita me emme osanneet kuvitellakaan omassa nuoruudessamme. Tänä nuoren taskussa on älypuhelin -pieni laite, johon mahtuu koko maailma. Se voi tarjota vertaistukea ja yhteydenpitoa, mutta samalla se voi tuoda mukanaan levottomuutta, riittämättömyyden tunnetta ja pelkoa.

Siksi leirihetket, joissa katsotaan toista silmiin ilman näyttöä välissä, ovat kalliita ja tarpeellisia. Siksi rukous, hiljentyminen ja puhe Jumalan turvasta ovat nyt tärkeämpiä kuin ehkä koskaan ennen.

Moni meistä aikuisista muistaa oman nuoruutensa aivan toisenlaisena. Rippikoulussa 1970-luvulla puhuttiin kahden tv-kanavan valikoimasta ja siitä, kuinka jännittävät elokuvat alkoivat niin myöhään, että lapset olivat menneet jo nukkumaan ennen niiden alkua. Tiedon ja viihteen virta kulki maltillisesti.

Nuori tarvitsee ympärilleen turvallisia aikuisia - ei täydellisiä, vaan läsnä olevia. Ihmisiä, jotka jaksavat kuunnella, kulkea rinnalla ja muistuttaa siitä, että elämässä on toivoa.

Että kaikesta huolimatta Jumalan rakkaus kantaa. Hän ei katoa algoritmien syövereihin, eikä häntä tarvitse etsiä seuraavasta sovelluksesta. Jumalan turva on vakaa ja muuttumaton, sukupolvesta toiseen.

Rippileirin hiljaisessa hetkessä monen nuoren katse kiinnittyy ristiin - siihen samaan ristiin, jonka äärellä myös vanhempi polvi on kerran seisonut ja rukoillut: "Ole sinä, Herra, minun turvani." Sama turva kantaa meitä kaikkia - nuorta, vanhaa ja kaikkea siltä väliltä.

Olkaamme me aikuiset niitä, jotka eivät kiirehdi ohi. Olkaamme heitä, jotka uskaltavat kohdata nuoren silmästä silmään ja sanoa: "Sinä olet arvokas. Sinä riität." Ja muistetaan: suurin turva löytyy Hänestä, joka on luvannut olla kanssamme - kaikkina elämämme päivinä. Siunattua kesää sinulle, joka tätä luet. Rauhasa, turvassa ja toivossa.

Sirkku Pelkonen

Seurakuntapastori

Orimattilan seurakunta